

συντελεῖ οὔτε εἰς τὴν ἡθικὴν μὀρφωσιν ἐν γένει, οὔτε εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος, ὀφείλει νὰ θεωρῆται ἄπο σκοποῦ διὰ τὰς νέας. Διάπλασις τῆς καρδίας, ἀληθῆς φωτισμὸς τοῦ νοῦς, πράξεις ἀγαθαί, ἰδοὺ ὁποῖον πρέπει νὰ ᾔῃαι τὸ σπουδαιότερον μέλημα τοῦ γυναικείου φύλου. Ναί, φίλοι νεάνιδες, αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον ἡμῶν, νὰ μορφωθῶμεν εἰς τὸ ἀγαθὸν, καθὼς ἄνθρωποι, ὡς πᾶς τις ἄλλος· οὐδὲν ἀναγκαιότερον καὶ σεμνότερον τῆς γυναικείας μορφώσεως· διότι, « Γυναικὸς ἀγαθῆς οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα ».

Εὐφροσύνη Α. Ὁχάννη.

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ.

Δώδεκα ἔκτοτε παρῆλθον ἔτη· ἡ διήγησις ὅμως ἐκείνη, ἡ σκηνὴ ἐκείνη, τοσοῦτω ζωηρῶς ἔμεινεν ἐγκεχαραγμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὥστε νομίζω ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν εἰσέτι εὐρίσκομαι θέσιν, ὑπὸ τὸν προαιώνιον τοῦ κήπου μας πλάτανον, φέρων τὴν ἐορτάσιμόν μου φουστάνελλαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιπτεν ἡ μεγάλη καὶ τρομερὰ—ἐκ λευκοσιδήρου(τενεκὲ)—Πάλλα μου, ζηρίζων τὴν ἀριστεράν μου χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γηραιᾶς θείας μου καὶ διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἔχων ἐνηγκαλισμένην τὴν πεφιλημένην μικρὰν ἐξαδέλφην μου Ἀμαλίαν. Τάλαινα Ἀμαλία! ἐμαράνθη πρόωρως, ὡς τὰ ἄνθη, διὰ τῶν ὁποίων ἦτο κεκοσμημένη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ζαντὴ καὶ οὐλὴ κόμητις!

Ἦτο μεσημβρία· ὁ καύσων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτον ἀνυπόφορος καὶ ὅλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπανελαμβάνομεν τὸ τυπικὸν καὶ κλασικὸν ἐκεῖνο, « Οὐφ! τί ζέστη! » Αἰφνης φωνή τις ἠκούσθη λέγουσα, « Ἄς πᾶμεν νὰ

» παίξωμεν ἔς τὸ περιβόλι! » καὶ ἐν ἀκραιῶν ὅλον ἐκείνο τὸ σῆμας τῶν παιδαρίων, ὅλον τὸ μικρὸν ἐκείνο συγγενολόγι, ἐξαδέλφαι, παρεξαδέλφαι καὶ ἐξαδέλφοι, οἵτινες εἶχον συνέλθει εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ ἐορτάσουν μετὰ τῆς θείας μου τὴν 15 Αὐγούστου, ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς, ἐτρέξαμεν πρὸς τὸν κήπον μετὰ τοσαύτης ὀρυκτοῦ, μεθ' ὅσης, εἶμαι βέβαιος, οἱ Ζουάβοι δὲν ὤρμησαν ἐπὶ τὸ Μαλακίωφ. Εἰσελθόντες εἰς τὸν κήπον διεσκορπίσθημεν μετὰ τοῦ συνήθους παιδικοῦ θορύβου, ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ καὶ ἐπεπείσαμεν ὡς τρομεραὶ ἀκρίδες ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ὀπωρῶν, καὶ, Κύριος οἶδε, πῶς ἤθελε καταντήσῃ ὁ κήπος ἐκεῖνος ὁ παραδοθεὶς εἰς τὴν διάκρισιν δωδεκάδος ἀνησύχων καὶ ζωηρῶν τεκνίων, τῶν ὁποίων τὸ πρεσβύτερον, ἡ ἀφεντιά μου μετὰ τὴν πάλαν τῆς, ἦτο μόλις δεκαετὲς, ἂν αἰφνης γνωστοτάτη καὶ φιλάτη τις φωνὴ δὲν μᾶς προσεκάλει πρὸς αὐτήν· ἦτον ἡ θεία μου, ἥτις ἐφοβήθη μήπως τρέχοντες καὶ παίζοντες ἐντὸς τοῦ κήπου ἀσθενήσωμεν· καὶ δεύτερον, ὡς ὁμολογήσωμεν τὴν μαύρην ἀλήθειαν, καταστρέψωμεν τὰς φίλας φυτείας τῆς. Ἐτρέξαμεν ἀμέσως ὅλοι καὶ περιεκυκλώσαμεν αὐτὴν ὡς τὰ νεοσσὰ τὴν μητέρα των· Αὐτὴ δὲ μᾶς εἶπε.— « Φθάνει τόσον ὁποῦ ἐπαίξατε, πουλάκια μου· ἔλατε τώρα ν' ἀναπαυθῆτε καὶ νὰ » ξειδρώσῃτε εἰς τὴν σκιάν τοῦ Πλατάνου. » — « Ὁά, ἔλθης καὶ σὺ μαζὺ μας, » θεία; » — « Ναί, ναί· θὰ ἔλθω. » — « Ὁά » μᾶς εἶπῆς καὶ ἐννὴ παραμυθί; » εἶπε μετὰ τὴν ἀγγελικὴν ἀργυρόχρον φωνὴν τῆς ἡ Ἀμαλία.— « Ναί, ναί· ἕνα παραμυθί, θεία! » ἀνεκραζάμεν ὅλοι κροτοῦντες τὰς χεῖρας. — « Καλὰ, ἔλατε. » ἀπήντησεν ἡ θεία μου καὶ μᾶς ὠδήγησεν ὑπὸ τὸν Πλάτανον. Καθίσασα δὲ ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ἑδρας, ἥτις εὐρίσκετο παρὰ τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου καὶ σπογγίσασα τὰ ὑπὸ τοῦ ἰδρωτὸς κάθυγρα μέτωπά μας, μᾶς διηγήθη τὴν ἀκόλουθον διήγησιν.

« Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀνάληψιν Του

ὁ Σωτὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἔστειλε Τάγμα ἀγγέλων ἵνα ὁδηγήσωσι θριαμβευτικῶς εἰς τὸν Οὐρανὸν τὴν Παναγίαν Παρθένον, τὴν Μητέρα Του. Ἡ ἀειπάρθενος, καθ' ἣν στιγμήν οἱ οὐράνιοι Πρόσβεις ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιόν Της καὶ ἀνήγγειλον τὴν ἀθανασίαν Αὐτῆς καὶ τὴν πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Αὐτῆς ἀνάκλησιν, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας δεξιῶν ἀνθέων, πιστῶν εἰκόνων τῆς καρδίας Της. Ἀνερχομένη δὲ τὰς οὐρανίους ἐκτάσεις ἐπὶ τῶν πτερῶν τῶν αὐλῶν φορέων Της, ἔρριπτε μεθ' ἑνὸς συμπλοῦς βλέμματός Της ἀνὰ τὴν ἄνθος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἐξ ἧς ἀπεχωρίζετο μὲν διὰ παντός, ἀλλ' ἦν δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ λησμονήσῃ ποτέ. Πρὶν δὲ πέσουν τὰ τελευταῖα ἄνθη, ἡ Παναγία εἰσῆλθεν εἰς τὰ Δώματα τοῦ Ἰψίστου καὶ ἐφύλαξεν ἐν λευκὸν ῥόδον μετὰ κλόνον δάφνης· καὶ τὰ δύο ταῦτα φυτὰ διέμενον, ὡς πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀφθαρτα, ἀμάραντα, ἀθάνατα· καὶ ἡ Παναγία ἠγάπα τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ ἐκράτει αὐτὰ πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς Της ὡς τελευταῖον τῆς ὕλικῆς Πατρίδος Της ἐνθύμημα. Τὰ ἄλλα δὲ ἄνθη, τὰ ὅποια ἡ ἀειπάρθενος κατὰ τὴν ἀνοδὸν Της ἔρριψε, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, μετεμορφώθησαν κατὰ τὴν πτώσιν των εἰς δώδεκα ψυχὰς καὶ ἦλθον νὰ οἰκήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ σώματα δώδεκα Παρθένων. — Αἱ Παρθένοι αὗται ἐμεγάλωσαν καὶ ἐκάστη ἠκολούθησε διάφορον ὁδόν. Ἰπῆρξαν ἄρά γε ἄξιοι τῆς θείας Προστάτιδος αὐτῶν; Ἐξεπλήρωσαν ἄρά γε τὴν ἀποστολὴν των; Ὅθι τὸ ἴδωμεν.

• Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς περίπου αἰῶνος καὶ τὸ τελευταῖον ἄνθος ἐμαράνθη, καὶ ἡ τελευταία γυνὴ ἀπέθανε, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Τότε ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων προσεκάλεσεν ἐνώπιόν Της ὅλας ἐκεῖνας τὰς ψυχὰς καὶ ταῖς ἐζήτησε λόγον τῶν πράξεων των.

— Κατέφθιρα ὅλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν ἡ πρώτη, εἰς μάταια καὶ ἐπιπόλαια πράγματα. Γεννηθεῖσα πλουσία καὶ ὀραία,

διεφθάρην πρωίμως ὑπὸ τῶν κολακσιῶν τῶν περιστοιχούντων με καὶ μεγίστην περὶ ἐμαυτῆς ἔλαβον ἰδέαν· ὁ μόνος μου λογισμὸς ἦσαν τὰ κοσμήματα, αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις, ἡ μόνη μου φροντίς πῶς νὰ λάμψω, πῶς νὰ ἐπισύρω τὰ βλέμματα, πῶς νὰ κάμω νὰ ὀμιλοῦν δι' ἐμέ. Ὅλοι οἱ νέοι μὲ ἐπεριτριγύριζον, μὲ ἐκολάκευον, ἐξεθείαζον τὴν ὀραϊότητά μου, μοι ἐπλεονάζον χιλίους στεφάνους, καὶ θεώρουν ὡς δῶρον ἀνεκτίμητον ἐν βλέμμα μου, ἐν μετὰ μου, ἕνα λόγον μου, καὶ ἤρριζον πρὸς ἀλλήλους διὰ τὴν δεξιάν μου, διὰ τὴν ὀραϊότητά μου, διὰ τὰ πλούτη μου. Ἐγὼ δὲ πρὸς ὅλους ἐμειδίω, εἰς ὅλους ἐδίδαν ἐλπιδας, ἀλλὰ καὶ ὅλους ἠπάτων· ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ ἔχω πολλοὺς ἐξευγμένους εἰς τὸ ἄρμα τῆς κενοδοξίας μου. Ὅθεν καὶ ἀντέτεινον πάντοτε εἰς τὰς περὶ συζύζεως προτροπὰς τῶν γονέων μου, νομίζουσα ὅτι εἶναι πάντα καιρὸς καὶ θέλουσα νὰ χαρῶ ἀκόμη τὴν βασιλικὴν ἐκείνην ζωὴν. Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον, καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν τὸν αὐτὸν βίον. ἀντὶ δὲ νὰ λυπηθῶ διὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων μου, ἐχάρην μάλιστα, διότι ὁ θάνατός των μὲ καθίστα ὅλως κυρίαν τῶν πράξεών μου. Καθ' ὅσον ὁμῶς παρήρχοντο τὰ ἔτη μου, οἱ λατρευταί μου μὲ ἐγκαταλίμπανον βαθμηδὸν ὅλοι, καὶ ἡ ὀραϊότης μου ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ. Τέλος ἔφθασε μία στιγμή, καθ' ἣν τρομερὸν δι' ἐμε κενὸν ἐσχηματίσθη πέριξ ἐμοῦ καὶ εἰς μάτην διὰ ψευδῶν καὶ τεχνιτῶν μέσων ἐπροσπάθουν νὰ καταστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐπαγωγὸν ἀκόμῃ· οἱ ὀλίγοι, οὔτινες μὲ ἐπλησίαζον ἔτι, ἐπραττον τοῦτο ἢ ἵνα μὲ χλευάζωσιν, ἢ διότι ἐκ τύχης εὐρίσκετο πλησίον μου νέαις καὶ ὀραῖαις γυνή. Ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως ταύτης ἡ λύπη μου ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε μὲ ἔφερεν εἰς τὸν τάφον...

» Ἡ Παναγία χλευαστικῶς ἐμειδίασε.

— Τοιαύτη τις ὑπῆρξε καὶ ἡ ἰδική μου ζωὴ, εἶπεν ἡ δευτέρα ψυχὴ· Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔμεινα ἄχαρος, ἀλλ' ἐνούμφευσθην καὶ ἐνούμ-

φύθην ὅπως εὐχαριστήσω κάλλιον τὴν κενοδοξίαν μου καὶ τὰς πρὸς τὰ κοσμήματα, τοὺς συρμούς, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὸν θόρυβον ὀρέξεις μου. Ἀντὶ νὰ φροντίζω περὶ τοῦ οἴκου μου καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων μου, ἐφρόντιζον μόνον περὶ φρουδῶν καὶ βλαβερῶν πραγμάτων. ἐφρόντιζον νὰ μανθάνω ποῦ εὐρίσκονται δύο διὰ νὰ γίνω καὶ ἐγὼ τρίτη διὸ καὶ καθεκάστην εἶχον ἔριδας καὶ διενέξεις· μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἄλλως τε σύζυγου μου, ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲ ὑπερηγάπα, ἀλλὰ διὰ τῆς κακῆς ταύτης διαγωγῆς μου, ὕστερον μὲ εἶχε μισήσει καὶ βδελυχθῇ, διότι ὑπῆκουσα εἰς τὰς κακὰς εἰσηγήσεις τῆς μητρός μου καὶ εἰς τὴν κακὴν μου κεφαλὴν, ἥθελα καὶ καλὰ νὰ κατασπαταλήσω ὅσα ἐκέρδιζεν αὐτός διὰ τῆς ἐργασίας του, εἰς ἐνδύματα καὶ εἰς κοσμήματα, καὶ μετεχειριζόμην αὐτὸν οὐχὶ ὡς σύζυγον, ἀλλ' ὡς ὑπρέτην μου, ὀνομάζουσα αὐτὸν καθεκάστην *χα μ. ἁ. λ. η. ν.* ἀνὴρ τὸν καὶ τὰ τοιαῦτα. Τέλος διεζεύχθημεν καὶ μετὰ τὴν διάζευξίν μας ὁ κόσμος ἀντὶ νὰ μοὶ μειδιᾷ ἐρατεινῶς, ὡς πρότερον, μοὶ ἐμειδία χλευαστικῶς. Ζήσασα δὲ εἰσέτι ὀλίγα ἔτη παραγωνισμένη καὶ περιφρονημένη ἀπὸ ὅλους καὶ μεταμελουμένη διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον διαγωγὴν μου, ἀπέθανον ἐκ τῆς πείνης· διότι ὤλοι μὲ ἐγκατέλιπον καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ ἵνα τραφῶ, ὡς μὴ μαθοῦσα ὅταν ἤμην νέα νὰ ἐργάζωμαι. . . .

» Ἡ Παναγία ἀπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ πρόσωπον.

— Γεννηθεῖσα ἐκ πτωχῶν μὲν πλὴν τιμίων γονέων, ὥφειλον, εἶπεν ἡ τρίτη, νὰ ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμά των καὶ νὰ ζήσω πάντοτε ἐνάρετος καὶ ἁμωμος. Πλὴν οἶμοι! ἡ ἀκάθεκτος πρὸς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς τάσις μου, οἱ πειρασμοὶ τοῦ κόσμου καὶ αἱ κακὰ συναναστροφὰί μὲ κατέστρεψαν. Ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τινος αἰσχροῦ καὶ φαυλοβίου νέου, τοῦ ὁποίου εἰλικρινεῖς ἐνόμιζον τὰς ὑποσχέσεις, ἐξώκειλα· ὁ ἀπατεῶν μετ' ὀλίγον μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ἐγὼ

παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς ὁρυγῆς τῶν παθῶν, ὑπὸ τῶν προτάσεων καταχθονίου τινὸς γραϊδίου καὶ ὑπὸ τοῦ καταφλέγοντος τὰ στήθη μου μεγάλου τῆς φιληδονίας πυρός, κατέφυγον εἰς αἰσχροῦντι καὶ ἀνομόμαστον καταγῶγιον, καὶ ἐκεῖ ἀπὸ ἐγκλήματος εἰς ἐγκλημα κατήντησα ἔκτρωμα τῆς φύσεως, μέχρις οὗ ἡ χεὶρ τοῦ Δημίου ἠλευθέρωσεν ἀπ' ἐμοῦ τὴν κοινωνίαν, τῆς ὁποίας κατέστην ὁ λυμὲν καὶ ἡ μάλιστα.

» Ἐρύθημα αἰδοῦς καὶ βδελυγμοῦ ἐκάλυψε τὸ ἄγνόν μέτωπον τῆς Παναγίας, ἥτις ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν Της.

— Ἐν τοιαύτῃ σχεδὸν καταστάσει ἐτελεύτησα καὶ ἐγὼ τὰς ἡμέρας μου, εἶπεν ἡ τετάρτη. Παρεσύρην εἰς τὴν αἰσχροῦν τάντην ζωὴν, οὐχὶ ὑπὸ τῆς φιληδονίας, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ἀνὰ γκῆς καὶ ὑπὸ τῆς ἀσυνειδησίας πλουσίου τινός. Μείναςα χήρα πολὺ νέα, ὥραία καὶ μῆτηρ τριῶν ἀνηλίκων τέκνων, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνάμην νὰ θρέψω, διότι ὁ σύζυγός μου ἀποθανὼν μετὰ μικρὰν καὶ βαρεῖαν νόσον, εἶχεν ἐξοδεύσει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν καὶ μὲ ἐγκατέλιπε πτωχὴν καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, καὶ ἡ ἐργασία μου δὲν ἐζήρκει εἰς τὴν διάθρεψιν τεσσάρων ἀτόμων, κατέφυγον μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς πρὸς πλούσιόν τινα, τὸν ὁποῖον ἡ κοινὴ γνώμη ἔλεγε λίαν φιλελεήμονα· ἀλλ' οἶμοι! τὸν πλούτὸν του ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος μετεχειρίζετο ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλεημοσύνης διὰ τοὺς ἀνοσίους καὶ βδελυροὺς σκοπούς του. Ξένος πρὸς πᾶν χριστιανικὸν καὶ ἀνθρώπινον αἶσθημα, ἠθέλησε νὰ μὲ πωλήσῃ τὴν ἐλεημοσύνην του. . . Ἀπέβριψα μετ' ἀγανακτήσεως τὴν πρότασίν του, ἀλλὰ τὰ τέκνα μου, τὰ ἀθῶα καὶ δυστυχῆ μου τέκνα ἐζήτουν ἄρτον, καὶ ἡ μικρὰ καὶ θρηνώδης φωνὴ των ἐθέριζε τὰ σπλάγχνα μου. . . Ἰπέκυψα! καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα μὲ κατέστρεψεν· ἐντὸς ὀλίγου τὰ τέκνα μου ἀφῆρπάσθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ ἐγὼ ὡς παράφρων κατέφυγον πρὸς τινὶ γράϊα,

τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζον φίλην μου, καὶ ἦτις, ὠφελθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας μου μὲ ἀπώλεσε. Τρομερὰ ἀσθένεια μὲ ἠλευθέρωσε τῆς αἰσχροῦς ἐκείνης καὶ ἐπαχθοῦς ζωῆς, ἐξ ἧς ἐπροσπάθησα μὲν πολλάκις νὰ ἀπαλ-
λαχθῶ καὶ οὕτω νὰ ἀγνισθῶ, ἀλλὰ δὲν ἠ-
δυνάμην, διότι ἤμην ἐστιγματισμένη καὶ
ἀλλοίμονον εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἅπαξ
ἐξωκίλει καὶ στιγματισθῇ! ... Δὲν ὑπάρ-
χει ἄλλη ἐλπίς δι' αὐτὴν εἰμὶ ὁ θάνατος.

» Ἡ Παναγία ἐδάκρυσε.

— Νομφνευθεῖσα νέα μετ' ἀνδρός, τὸν
ὁποῖον οὐδέποτε ἠγάπησα, εἶπεν ἡ πέμ-
πτη, διετέλεσα τιμὴν καὶ πιστὴ εἰς τὰ
χρῆματά μου διὰ τὸν φόβον τοῦ κόσμου, ἐτε-
κνοποίησα, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον πῶς νὰ
ἀναθρέψω τὰ τέκνα μου, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔζησα
ζωὴν ὅλως φωτικὴν καὶ ἀπέθανον ἄδοξος,
ὡς εἶχον ζῆσει.

» Ἡ Παναγία ἐστέναζε.

— Γοητευθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων Μονα-
χῆς τινός, φίλης τῆς μητρός μου, εἶπεν ἡ
ἑκτη, ἐτάφην ζῶσα καὶ νεοτάτη ἐν τινι
Μοναστηρίῳ, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐτελευτήσα
λησμονημένη καὶ ἄγνωστος, καὶ ἐπιθυμοῦ-
σα τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποῖαν οὐ-
δέποτε ἐγνώρισα.

» Ἡ Παναγία ἐκίνησε θλιβερώς τὴν
κεφαλὴν.

— Γεννηθεῖσα ἐκ γονέων εἰς τὴν ἐσχά-
την τῆς κοινωνίας τάξιν ἀνηκόντων, εἶπεν
ἡ ἑβδόμη, ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας ἐθεώ-
ρουν ὡς τὸ μέγιστον τῶν εὐτυχημάτων τὸ
νὰ ἔχω ἐν τεράχιον λευκοῦ ἄρτου, συνεζεύ-
χθην μετὰ τινος νέου εἰς τὴν αὐτὴν ἀνή-
κοντος τάξιν, καὶ διηρχόμην ὅλας τὰς ἡ-
μέρας μου ἐργαζομένη ἀπὸ πρωῒας μέχρι
νυκτὸς μετὰ τοῦ συζύγου μου, ὅπως θρέ-
ψωμεν τὰ πολυάριθμα τέκνα, τὰ ὅποια
συνοδεύουσι φεῦ! πάντοτε τὴν πτωχείαν.
Ὁ σύζυγός μου ἀπέθανε καὶ ἐγὼ μὴ δυ-
ναμένη νὰ θρέψω ὅλην ἐκείνην τὴν πο-
λυάριθμον οἰκογένειαν, ἐχάρισα τὰ τέ-
κνα μου εἰς ἄλλους, κρατήσασα μόνον τὸ
νεώτερον, ἐν θυγάτριον μετ' ὀλίγον ἐστε-

ρήθην καὶ τοῦ φωτός καὶ ἠναγκάσθην νὰ
ἐπαίτῳ τὸν ἄρτον μου ἐν τοῖς τριόδοις,
ἕως οὗ τέλος ὁ θάνατος μὲ ἀπῆλλαξε τῶν
δαινῶν μου. Πλὴν οἱμοὶ! ἐγκατέλειψα, Πα-
ναγία μου, τὸ ἀνήλικον τέκνον μου εἰς τοὺς
δρόμους, ἄστεγον, ἔρημον, ὀρφανόν, ἀπρο-
στάτευτον. Ἀχ! ἡ ἰδέα αὕτη μὲ κατατῆ-
κε ἀκόμη καὶ ἐνταῦθα...

» Δάκρυ οἴκτου ἔρρευσεν ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν τῆς ἀειπαρθένου, ἥτις τείνασα τὴν
δεξιὰν ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς
ψυχῆς ἐκείνης, καὶ διὰ τοῦ θείου αὐτῆς
μεσιδάματος ἐπαρηγόρησεν αὐτήν.

— Ἡγεμονίς μεγάλου βασιλείου, εἶπεν ἡ
ὀγδόη, διῆλθον ὅλην μου τὴν ζωὴν καταδυ-
νασεύουσα τοὺς ὑπηκόους μου καὶ παρασύρου-
σα τὸν σύζυγόν μου εἰς τὴν τυραννίαν· ἐτε-
λεύτησα δὲ ἄδοξος καὶ μισουμένη παρὰ
πάντων καὶ ἀντιεὐλογίῳ ἀραὶ καὶ βλασφη-
μίαι, ἀντὶ δακρύων, συριγμῶν ἐσυνόδευσαν
τὴν ταφὴν τοῦ σώματός μου...

» Βλέμμα τρομερὸν τῆς Παναγίας, βλέμ-
μα ὀργῆς καὶ ἄρας ὑπεδέχθη τὴν ἐξομολό-
γησιν τῆς ψυχῆς ταύτης.

» Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐδιηγήθησαν
τὴν ἑαυτῶν ζωὴν καὶ αἱ λοιπαὶ ψυχαὶ μέ-
χρι τῆς ἐνδεκάτης, καὶ ἡ διήγησις των
ἦτον ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, διότι δὲν εὐρί-
σκοντο πλέον ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς πατρίδος
τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης, ἀλλ' ἐν τῷ
οὐρανῷ, τῇ χώρᾳ τῆς ἀληθείας. Ἡ δὲ Παν-
αγία δι' ἐνὸς μεσιδάματος, στεναγμοῦ, ἡ
δακρύου ὑπεδέχετο τὴν ἐξομολόγησιν ἐ-
κάστης ψυχῆς.

» Σὺ δέ; ἠρώτησε τὴν τελευταίαν.

— Ἐγὼ, εἶπε μετριοφρόνως ἡ δωδεκά-
τη ψυχὴ, τὸ δωδέκατον ἄνθος, ἐγὼ οὐδὲν
ἄξιον λόγου ἔχω νὰ διηγηθῶ. Ἐγεννήθην
ἐν τῇ κλεινῇ Πατρίδι, ἐν τῇ Πατρίδι τῆς
Πηνελόπης, τῆς Ἡρίνης, τῆς Γοργούς, καὶ
ἐκ γονέων εὐκαταστάτων, εὐπολήπτων,
χρηστῶν. Οἱ γονεῖς μου ἐφρόντισαν πολὺ
περὶ τῆς ἀνατροφῆς μου, καὶ μὲ ἔμαθον νὰ
ἐκτιμῶ τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐ-
τῶν ἀξίαν. Κατὰ τὴν νεότητά μου ἀφίε-

ρωσα ὅλην μου τὴν καρδίαν εἰς τὸν Θεόν μου, εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τοὺς γονεῖς μου καὶ μετ' ὀλίγον προσετέθησαν εἰς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τῆς ἀγάπης μου, ὁ σύζυγός μου καὶ τὰ τέκνα μου· συνεζεύχθην δὲ μετὰ τινος νέου μετριωτάτης μὲν καταστάσεως, ἐναρέτου ὁμως, φιλοπάτριδος, πεπαιδευμένου καὶ ἀγαπῶντός με. Τὸν ἡγάπησα, τὸν ἡγάπησα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ διήλθομεν ὅλην μας τὴν ζωὴν ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ· οὐδέποτε ἤλθομεν εἰς διενέξεις διὰ τὰ φροῦδα καὶ μάταια ἐκείνα πράγματα, διὰ τὰ ὅποια τόσα φεῦ! ἀνδρόγυνα δυσαρεστοῦνται μετὰ ζύτων καὶ τὰ ὅποια καταστρέφουσι τὴν ἡσυχίαν τοσούτων οἰκογενειῶν! Τὸν ἡγάπων καὶ τὸν ἐσέβόμην, μὲ ἡγάπα καὶ μὲ ἐσέβετο καὶ ἐζῶμεν οὐχὶ διὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκογενειάν μας· ἡ μὲν μας φροντὶς ἦτο ἡ καλὴ ἀνατροφή τῶν τριῶν τέκνων μας, δύο ἀρρένων καὶ ἑνὸς θήλεος. Μετὰ μακρὰ ἔτη εὐτυχίας ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν δοκιμασιῶν. Ἐλθόντος τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ μας εἰς νόμιμον ἡλικίαν, τῷ ἐδώκαμεν τὴν εὐλογίαν μας καὶ τὸν ἐστείλαμεν νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Πατρίδα. . . . δὲν ἐπέστρεψε πλέον. . . Βαθεῖα καὶ ἀνιάτος πληγὴ ἐσπάραξε τὰ σπλάχνα μου, τὸ ὁμολογῶ, Παναχία μου· ἦμην μήτηρ, καὶ γνωρίζεις τί ἐστὶ μήτηρ. Μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ ὁ δεύτερος υἱός μου καὶ ὁ σύζυγός μου. . . μοὶ ἔμεινεν ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἀφιέρωσα τὴν ἐπίλοιπον τεθλιμμένην ζωὴν μου εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς, καὶ συνέζευξα αὐτὴν μετὰ τινος χρηστοῦ νέου μετὰ τοῦ ὁποίου ζῇ ἐν πάσῃ ὀλβιότητι. Ἐπέζησα ἀρκετὰ ἔτη ὅπως ἴδω καὶ ἀναθρέψω τινὰς ἐκγόνους μου καὶ ἀνέμενον τὸν θάνατον ἀνευ οὐδενὸς φόβου. Ἐτελεύτησα δὲ μὲ ἥσυχον τὴν συνειδήσιν, διότι νομίζω ὅτι ἐξετέλεσα τὸ χρέος μου· καθότι ἔρωσ καὶ ἀφοσίωσις ὑπῆρξεν ὅλη μου ἡ ζωὴ. Ἠγάπησα ὡς θυγάτηρ, ὡς καλὴ πολίτις, ὡς σύζυγος, ὡς μήτηρ καὶ ὡς μάμμη, καὶ ἀπέθανον ὡς καλὴ χριστιανή.

» Χαρὰ καὶ μευδίᾳμα θεῖον ἐφώτισαν τὸ ἀγγελικὸν τῆς Θεομήτορος πρόσωπον.

— Εὖγε θυγάτερ, εἶπε, προσφέρουσα αὐτῇ τὰ δύο φίλα αὐτῆς ἄνθη, τὸν κλόνον τῆς δάφνης καὶ τὸ λευκὸν ῥόδον. Εὖγε θυγάτερ, σὺ μόνη εἶσαι ἀξία, σὺ μόνη ἐξεπλήρωσας τὸ καθήκόν σου, σὲ μόνην πρέπει νὰ ἀνταμείψω. Ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ καθήκον τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὴν οἰκογενειάν της, εἰς τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα καὶ τὴν γενέτειραν αὐτῆς γῆν. . . Λάβε τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ στέλισον δι' αὐτῶν τὴν ἐνδοξὸν κεφαλὴν σου. »

» Τὰ βιβλία λέγουν, προσέθηκε τελευτῶσα τὴν διήγησιν ἡ θεία μου, τὰ βιβλία λέγουν ὅτι κάθε ἑκατὸν ἔτη ἡ Παναγία συγκαλεῖ ἐνώπιόν της τὰς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι ἀνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἰς τὸν Οὐρανόν, τὰς ἐρωτᾷ διὰ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς των καὶ ἀνταμείβει ἐκείνην, ἥτις εἶναι ἀξία ἀμοιβῆς, ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐμιμήθη τὴν δωδεκάτην ψυχὴν. Κυττάξατε λοιπόν, Κοριτσάκια μου, νὰ ἀκολουθήσητε τὸ παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ψυχῆς, ὅπως καὶ σεῖς ἀνταμειφθῆτε.

Ἄλ. Ζωηρός.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Ἡ Κυρία Ψ . . . πρό τινων ἡμερῶν, μὲ ἡρώτα, διατί οἱ ἱατροὶ ζῶσι πλείοτερον χρόνον καὶ διατί αἱ γυναῖκες εἰσὶν ἀσθενέστεραι καὶ βραχυβιώτεραι· μοὶ ἔφερε δὲ παραδείγματα πολλῶν ἱατρῶν, ἀποθανόντων εἰς ἡλικίαν προβεβηκυῖαν καὶ γυναικῶν, αἵτινες ἔζησαν ὀλίγα ἔτη. Ἐπροσπάθησα νὰ τῇ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον καὶ τῇ ἀνέφερα πλεῖστα ὀνόματα ἱατρῶν, ἀποθανόντων εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας αὐτῶν κτλ. τῇ ἔδωκα μάλιστα ἐν ὀλίγαις λέξεσι καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν οἱ